

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 240)

Mar (1) / 2017

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	20
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	26

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 60)

11. விஸ்ருஜத்யாஸ்து தஸ்யா மே தத்வாநாம் பஞ்சவிம்சதிம்
புருஷாத்யா: ப்ருதிவ்யந்தா: காதிமாந்தா: ஸமுக்கதா:
12. தத் தத் அக்ஷர ஸம்ஸ்பூர்த்தேஸ் தத் தத் தத்வம் ஸமுக்கதம்
சதுஷ்கம் தாரணாரூபம் யாதிவாந்தம் உதீர்யதே
13. தாரயந்தி யதோ மத்யே புருஷம் தாரணா: ஸ்ம்ருதா:
கலா கிஞ்சித் க்ரியாரூபா யகாரோ வாதஸம்ஞ்ஜித:

பொருள் - ஸ்ருஷ்டியில் ஈடுபட்டுள்ள என்னிடமிருந்து, புருஷன் தொடங்கி ப்ருதிவி முடிய உள்ள இருபத்துநான்கு தத்துவங்களும் உண்டாகின்றன. மேலும் "க" தொடங்கி "ம" முடிய உள்ள அக்ஷரங்களுடைய சப்தங்களும் உண்டாகின்றன. ஒவ்வொரு அக்ஷரத்திற்கும், அதனுடன் தொடர்பு கொண்டுள்ள அந்தந்த தத்வங்கள் உண்டாகின்றன. "ய" தொடங்கி "வ" முடிய உள்ள (ய, ர, ல வ) நான்கு அக்ஷரங்கள் நான்குவிதமான தாரணைகள் ஆகும். இவை புருஷனால் தரிக்கப்படுபவை என்பதால் தாரணைகள் ஆகின்றன. "ய" என்பது எனது க்ரியாரூபமாக உள்ளதால், வாதம் (வாயு) எனப்படுகிறது.

14. கிஞ்சித் ஜ்ஞாநாத்மிகா வித்யா ரேப: பாவக ஸம்ஞ்ஜித:
ஸ்தம்ப மோஹாத்மிகா மாயா லகார: ப்ருதிவீ மத:
15. ரஞ்சநாத்மா ராகசக்திர் வகாரோ வருணாத்மக:
பராபர தசாமத்யே தாரயந்த்யோ நரம் ஸதா
16. சதஸ்ரோ தாரணா ஜ்ஞேயாஸ்தா ஏதாஸ் தத்வகோவிதை:
சாதிக்ஷாந்தம் து விஜ்ஞேயம் விசுத்தம் ப்ரஹ்ம பஞ்சகம்

பொருள் - “ர” என்பது வித்யையைக் குறிக்கும் என்பதால், எனது ஞானத்தின் ஒரு துளியை உணர்த்துவதால், அது பாவகம் எனப்படுகிறது. “ல” என்பது உறுதி மற்றும் மயக்கம் ஆகிய இரண்டையும் உணர்த்துவதால் அது ப்ருதிவி ஆகும். “வ” என்பது இன்பத்தைக் குறிப்பதால், அது எனது ஆனந்தத்தை உணர்த்தி, வருணம் எனப்படுகிறது. தத்வங்களை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தவர்கள், இந்த நான்குவிதமான தாரணைகள் ஒரு மனிதனுடைய தாழ்ந்த நிலை தொடங்கி உயர்ந்த நிலை (பர, அபர) முடிய இட்டுச் செல்பவை என்று அறிவார்கள். ஷ தொடங்கி ஷ முடிய உள்ள ஐந்தும் (ச, ஷ, ஸ, ஹ, ஷ) ப்ரஹ்ம பஞ்சகம் எனப்படும் (நான்கு வ்யூஹங்கள் மற்றும் உயர்ந்த ப்ரஹ்மம்).

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்
(பகுதி - 240)

ஸித்தாந்தம் - இது சரியான கருத்தல்ல. சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-16-1) - ஏஷ து வா அதிவததி - என்பதில் உள்ள “து = ஆனால்” என்பதன் மூலம், ப்ராண உபாஸகனைக் காட்டிலும் வேறான ஒருவன், அவனுடைய உபாஸ்ய பொருளானது மிகவும் உயர்ந்தது என்று கூறிக்கொள்ளும் ஒருவனே கூறப்படுகிறான் என்று கருத்து. இவ்விதம் கூறுவதன் காரணமாக, ப்ராண உபாஸகன் ப்ராணனே உயர்ந்தது என்று கூறும்போது, அவனிடம் ஸத்யவதனம் - ஸத்யத்தைப் பேசுதல் - என்பது அந்த ப்ராண உபாஸனைக்கு ஓர் அங்கமாக மட்டுமே உள்ளது. அடுத்து, ஏஷ து வா அக்னிஹோத்ரீ ய: ஸத்யம் வததி - அக்னிஹோத்ரியாக இருந்து யார் ஸத்யம் பேசுகிறனோ - என்பதன் மூலம், ஸத்யம் பேசுவதால் ஒருவன் அக்னிஹோத்ரி என்ற அர்த்தம் அல்ல. ஆனால் ஸத்யம் பேசுதல் என்பது அக்னிஹோத்ரிக்கு ஒரு சிறப்பு என்றாகிறது. மற்ற ச்ருதிகளிலும் அக்னிஹோத்ரி தவிர வேறு யாருக்கும் ஸத்யம் பேசுதல் என்பது கூறப்படவில்லை. ஆகவே ஸத்யம் பேசுதல் என்பது அக்னிஹோத்ரத்திற்கு ஓர் அங்கமாக உரைத்தல் மிகுந்த கடினமான ஒன்றே ஆகும்.

ஆனால் இந்த ப்ரகரணத்தில் பரப்ரஹ்மமே, ஸத்யம் என்ற பதம் மூலம் காட்டப்படுகிறது; எனவே ப்ராண உபாஸகனைக் காட்டிலும் வேறான ஒருவன், “எனது உபாஸ்யப்பொருள் மிகவும் மேலானது (ஸத்யம்)” என்று கூறுவதற்கு ஓர் காரணமாகிறது (ஸத்யம் என்ற பதம் ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்தலுக்குக் காரணமாகிறது) தைத்திரீய உபநிஷத் (2-1-1) - ஸத்யம் ஞானம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம - ப்ரஹ்மம் ஸத்யமாகவும், ஞானமயமாகவும், எல்லையற்றும் உள்ளது - என்பது போன்ற வரிகளில் ப்ரஹ்மம் “ஸத்யம்” என்ற பதத்தால் கூறப்பட்டுள்ளது. இதன் காரணமாக ப்ரஹ்மத்தை மட்டுமே உபாஸித்து, ப்ரஹ்மமே அனைத்தையும் விட

மேலானது என்று இருக்கின்ற ஸ்த்ய உபாஸகன், முன்பு கூறப்பட்ட ப்ராண உபாஸகனைக் காட்டிலும் மேலானவனாக உள்ளான். ஆகவே ப்ராண உபாஸகனைக் காட்டிலும் வேறானவன் ஸ்த்ய உபாஸகன் என்று கூறும் கருத்தானது, அந்த ச்ருதி வாக்கியத்தின் மூலம் வெளிப்படுவதால், அந்தக் கருத்தைத் தள்ள இயலாது.

அதிவாதித்வம் என்றால், தான் உபாஸிக்கும் பொருளானது மற்ற அனைத்து உபாஸ்யப் பொருளைக் காட்டிலும் மேலானது என்று உறுதியாக நிற்கும் தன்மையாகும். ப்ராணனை உபாஸிப்பவன், ப்ராணன் என்ற பதத்தால் கூறப்படும் ஜீவனே மற்ற அனைத்தைக் காட்டிலும் மேலானது என்று கூறுவதால், அவன் ப்ராண அதிவாதி ஆகிறான். அவன் பெயர் தொடங்கி ஆசை என்பதில் முடியும் பலவற்றையும் உபாஸனை செய்பவர்களைக் காட்டிலும் மேலானவனாகிறான். அவன் ப்ராணனையே மேலான புருஷார்த்தம் என்று கொள்கிறான். ஆக ந்யாயத்தின் அடிப்படையில், யார் ஒருவன் ஸ்த்யம் எனப்படும் ப்ரஹ்மத்தை மட்டுமே உபாஸித்து, அது எல்லையற்ற புருஷார்த்தம் என்பதால் அதனைக் காட்டிலும் உயர்ந்த வேறு ஒன்றும் இல்லை என்று கூறுகிறானோ அவனே உண்மையான அதிவாதி ஆவான்.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 240)

மூலம் - “ஜ்ஞாபூர்த்தியாதல் விச்வாஸ பூர்த்தியாதலுடையவன் ப்ரபத்திக்கு அதிகாரி; ஜ்ஞாந மாந்த்யமாதல் விஸ்வாஸ மாந்த்யமாதலுடையவன் உபாஸநாதிகளுக்கு அதிகாரி” என்றால், இச் சரமச்லோகாதிகளுக்கு உபதேஷ்டாக்களுமாய்ப் பரமாஸ்திகரு மாகையாலே பூர்ண ஜ்ஞாந விச்வாஸரான வ்யாஸாதிகளுக்கு உபாஸநாதிகளில் அதிகாரமில்லையாம். அவர்கள் உபதேச காலத்திலே ஜ்ஞாந விச்வாஸங்களுடையராகப் பின்பு கலங்கி உபாஸகரானார்களென்கைக்கு ஒரு ப்ரமாணமில்லை.

விளக்கம் - ஒரு சிலர், “முழுமையான ஞானம் கொண்டவனும், பரிபூர்ணமான விச்வாஸம் கொண்டவனும் மட்டுமே ப்ரபத்திக்குத் தகுதியானவன்; ஞானம் முழுமை அடையாதவனும், விச்வாஸம் முழுமை அடையாதவனும் மட்டுமே உபாஸனை செய்வதற்குத் தகுதியானவன்” என்னும் பிழையான கருத்தைக் கொண்டுள்ளனர். இவ்விதம் கொண்டால், சரமச்லோகத்தை வெளிப்படுத்தியவர்களும், உயர்ந்த ஆஸ்திகர்களும், பரிபூர்ணமான ஞானம் கொண்டவர்களும், முழுமையான விச்வாஸம் நிறைந்தவர்களும் ஆகிய வ்யாஸர் போன்றவர்கள் உபாஸனை செய்யும் தகுதி அற்றவர்கள் என்றாகிவிடும். அவர்கள் உபதேசம் செய்யும்போது முழுமையான ஞானம் மற்றும் பரிபூர்ணமான விச்வாஸம் கொண்டவர்களாக இருந்து, பின்னர் அவற்றை இழந்து உபாஸகர்கள் ஆனார்கள் என்பதற்கு எந்தவிதமான ப்ரமாணமும் இல்லை.

மூலம் - ப்ரபந்நராய் வைத்து லோகஸங்க்ரஹார்த்தமாக உபாஸநாதிகளை அநுஷ்ட்டித்தார்களென்கைக்கும் அவ்வோ ப்ரபந்தங்களில் ஒரு வசநமில்லை. அப்படி கல்பிக்கப்புக்காலும், தன் அதிகாரத்துக்கு நிஷித்தமானவற்றை லோகஸங்க்ரஹார்த்தமாக அநுஷ்ட்டிக்கப்புக்கால், அவை இவன் தனக்கும் பாபமாய் அதிகாரத்துக்கு விருத்தாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணுகையாலே தன் அநுஷ்ட்டாநத்தையிட்டு லோகஸங்க்ரஹார்த்தம் பண்ணவும் கடப்படாதொழியும். தனக்கு இரண்டு வழிகள் சாஸ்த்ர அநுமதங்களானால், அவற்றில் லோகத்தார்க்குச் சக்யமாய் அவர்களுக்கு ஹிதமாயிருப்பதொன்றைத் தான் அநுஷ்ட்டித்துக் காட்டி, லோகத்தாரை அதிலே நிலை நிறுத்துகையே லோகஸங்க்ரஹமென்று ஸ்ரீகீதாபாஷ்யத்திலேயருளிச் செய்தார். அல்லது ஸந்யாஸிக்கு நிஷித்தமான க்ருஹஸ்தைகாந்த தர்மத்தை, ஸந்யாஸி அநுஷ்ட்டித்துக் காட்டுமது லோகஸங்க்ரஹார்த்தமாகாது; இது ஆஜ்ஞாநாதிலங்கநமாமத்தனை. இப்படியே ப்ரபத்யதிகாரிக்கு நிஷித்தத்தை, அவன்தானே கைங்கர்ய புத்தியாலே அநுஷ்ட்டிக்கையும் ஸ்வாதிகார விருத்தம். ப்ரபத்திக்கு அநபேக்ஷிதங்களான சாஸ்த்ரீயங்களைக் கைங்கர்ய புத்தியாலே அநுஷ்ட்டிப்பார்க்கு விரோதமில்லை.

விளக்கம் - மேலும் அவர்கள் ப்ரபந்நர்களாக தங்களுடைய வாழ்வில் இருந்தபோதிலும், லோகஸங்க்ரஹமாக (அனைத்து யோகங்களிலும் உயர்ந்த நிலையில் உள்ள ஒருவன் தன்னுடைய நிலைக்கு ஏற்றபடியான உயர்ந்தவற்றையே கைக்கொள்ளவேண்டும். ஆனால் தன்னைக் காட்டிலும் யோகம் போன்றவற்றில் தாழ்ந்தவர்களாக உள்ளவர்கள், தன்னைப் பின்பற்றி அத்தகைய உயர்ந்தவற்றைச் செய்ய முயன்றால், அவர்களால் இயலாமல் அழிந்துவிடுவார்கள் என்பதற்காக, அவர்கள் நிலைக்குத் தாழ்ந்து அவர்களுக்கு ஏற்றபடியான கர்மங்களைக் கைக்கொள்ளுதலே லோகஸங்க்ரஹமாகும். இதனைக் கீதை 3-20ல் காண்க) இருப்பதற்காக உபாஸனத்தில் நின்றனர் என்று கூறுவதற்கும் எந்தவிதமான ப்ரமாணமும் இல்லை. அது போன்று அவர்கள் செய்தார்கள் என்று வைத்துக்கொண்டால், ஒருவன் தனக்கு சாஸ்த்ரங்களால் விலக்கப்பட்டவற்றை உலகிற்கு உதாரணம் காண்பிப்பதற்காகக் கைக்கொண்டாலும், அது அவனுடைய நிலைக்கு விரோதமாகவும் பாபங்களை உண்டாக்குவதாகவும் உள்ளதால், அவனால் உலகிற்குச் சரியான உதாரணமாக

இருக்கமுடியாமல் போய்விடும். கீதாபாஷ்யத்தில் (3-20) ஸ்வாமி எம்பெருமானார் லோகஸங்க்ரஹத்திற்கு இரண்டு வழிகள் சாஸ்த்ரங்களால் கூறப்பட்டன என்றால், அவற்றில் உலகத்தாருக்கு எது மிகவும் எளிமையாகவும் நன்மை அளிப்பதாகவும் உள்ளதோ, அதனை ஒருவன் தனது வாழ்க்கையில் கைக்கொண்டு, அதில் அவர்களை நிலைநிறுத்துவதே லோகஸங்க்ரஹகம் என்று காண்பித்தார். ஸந்யாஸி ஒருவன், தனக்கு விலக்கப்பட்டதாகவும் க்ருஹஸ்தனால் மட்டுமே கைக்கொள்ளக் கூடியதாகவும் உள்ள தர்மங்களை, கைக்கொண்டால் அது லோகஸங்க்ரஹம் ஆகாது; இது பகவானின் ஆணையை மீறும் செயலாகும். இது போன்று, ப்ரபந்நன் ஒருவன் தனக்கு விலக்கப்பட்ட ஒரு செயலை, அது கைங்கர்யம் ஆகும் என்று தவறாக எண்ணிச் செய்தாலும், அவனுடைய அதிகாரத்திற்கு அது முரணே ஆகும். ஆனால் ப்ரபந்நன் ஒருவன் சாஸ்த்ரங்களால் ஏற்கப்பட்டதும், ப்ரபத்திக்கு அவசியம் இல்லாததும் ஆகிய செயல்களை, அவை கைங்கர்யம் என்று கொண்டு இயற்றினால், அதனால் தவறில்லை.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 60)

வ்யாக்யானம் - தலைமகள் பருவத்தைக் கண்டு பந்து ஜனங்கள் ஸ்வயம்வரத்துக்கு ராஜலோகத்தைத் திரட்டுகைக்கு மணமுரசறைவிக்க, திருப்புலியூரில் நாயனாரோடே அவளுக்குக் கலவி யுண்டாய்த்தென்னுமிடத்தை இவள் வடிவிலும் பேச்சிலுமுண்டான வேறுபாட்டாலே அறிந்த வுயிர்த்தோழியானவள் இத்த்வநி பெண்பிள்ளை செவிப்படுமாகில், “மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழாத” தன்மையளாயிருக்கிற விவளைக் கிடையாது; ஏற்கவே பரிஹரிக்க வேணுமென்று இவள் பந்துஜனங்களைக் குறித்து இவளுக்குத் திருப்புலியூரில் நாயனாரோடே ஸம்சலேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாயிற்றுப் போலேயிரா நின்றது, தத் குணசஷ்டிதங்களையே வாய்புலற்றா நின்றாள். ஆன பின்பு நீங்கள் செய்கிறது தர்மமல்லவென்ன; ஆகில் இவளுக்குத் தக்க அவயவசோபை ஆபரணசோபை முதலான நாயக லக்ஷணங்கள் அவனுக்குண்டோ வென்ன; அவையெல்லாம் குறையில்லை. அவையொன்றுமில்லையேயாகிலும் இவள் அங்கே அநந்யார்ஹையாமைக்கடையாளம் ஸுவ்யக்தமாகக் காணலாம். ஆன பின்பு இத்தைத் தவிருங்கோளென்று மத்யஸ்தையாய் நின்று தர்மம் சொல்லுகிறாளாய், அந்த மணத்தை விலக்கின பாசுரத்தாலே ப்ராப்ய த்வரையினுடைய பரிபாகத்தை உபாயாத்யவஸாய தசையிலே நின்று தர்சித்தவநந்தரம் அது பகவதநந்யார்ஹையானமையறியாதே அந்ய விஷயத்துக்கு மர்ஹமோவென்று நிரூபிக்க, அவ்வளவிலே ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம், இதுக்கு அந்ய சேஷத்வ ப்ரஸங்கமும் ஸ்வரூபம் நாசகம் சேஷியானவனுடைய போக்யதையாலும் அது தன்னை யொழியவும் நிரூபாதிக சேஷத்வத்தாலும் இவ்வஸ்து அவனுக்கே சேஷமென்றறுதியிட்ட “கருமாணிக்க மலை”யுமாகிற தோழிப் பேச்சான இம்மூன்று

திருவாய்மொழியிலும் அநந்யார்ஹ சேஷத்வம் தோன்றுமென்கை. ஆகவித்தால், தோழியானவள் வெறிவிலக்கியும், ஆசையறுத்தும், அறத்தோடு நின்றும், இவ்வஸ்து - அந்யசேஷமுமன்று, ஸ்வசேஷமுமன்று, பகவதேக சேஷமென்று சொன்ன இம்மூன்று திருவாய்மொழியும், ஸம்பந்தஜ்ஞாநதசையில் பேச்சென்னுமிடம் ஸம்பந்திபந்ந மென்றதாயிற்று.

விளக்கம் - (அறத்தோடு நின்ற) - நாயகியின் திருமண வயதை அறிந்த உறவினர்கள் அவளுடைய ஸ்வயம்வரத்திற்காக அரசர்களை வரவழைக்கும் விதமாக மணமுரசை அறிவித்தனர். அப்போது திருப்புவியூரில் உள்ள ஸர்வேச்வரனோடு நாயகிக்கு ஏற்பட்ட சேர்க்கையை நாயகியின் வடிவிலும் பேச்சிலும் உண்டான மாற்றங்கள் மூலம் அறிந்த கொண்ட அவளுடைய உயிர்த்தோழியான ஒருத்தி தனது மனதில், “இவள் நாச்சியார் திருமொழி (1-5) - மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படி வாய்கில்லேன் - என்பதற்கு ஏற்ப தன்மை கொண்டவளாக உள்ளாள். இந்நிலையில் இந்தச் செய்தி இவள் காதில் விழுந்தால் இவள் நமக்கு உயிருடன் கிடைக்கமாட்டாள். ஆகவே இவளைக் காப்பாற்ற வேண்டும்” என்று தீர்மானித்து உறவினர்களிடம் சென்றாள். அவர்களிடம் அந்தத் தோழி, “இவளுக்குத் திருப்புவியூரில் உள்ள ஸர்வேச்வரனுடன் சேர்க்கை உண்டானது என்று தோன்றுகிறது. அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களையும், செய்கைகளையும் குறித்தே எப்போதும் வாய் ஓயாதபடி புலம்புகிறாள். இவ்விதம் உள்ளபோது நீங்கள் இவளுக்குத் திருமணம் செய்ய எண்ணுவது சரியல்ல”, என்றாள். இதற்கு உறவினர்கள், “சரி, ஆனால் இவளுக்கு ஏற்றபடியான திருமேனி அழகு, ஆபரணங்களின் ஒளி போன்ற நாயகனுக்குத் தேவையான லக்ஷணங்கள் அவனுக்கு உள்ளதா?”, என்று கேட்டனர். இதற்குத் தோழி, “அவை ஒன்றிலும் குறையில்லை. அவை அவனிடம் இல்லையென்றாலும், இவள் அவனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டவள் என்றான நிலையை மிகவும் தெளிவாகக் காணலாம். ஆகவே நீங்கள் செய்யும் இந்த ஏற்பாட்டைத் தவிர்ப்பீர்களாக”, என்று நடுநிலை மாறாமல் தர்மம் உரைத்தாள். இப்படியாகத் திருமணத்தை விலக்கிய விதத்தைத் திருவாய்மொழி (8-9-1) - கருமாணிக்க மலை - என்பதில் காணலாம். மேலும் இந்தத் திருவாய்மொழியில், “பேற்றினை அடையவேண்டும் என்ற வேகத்தின் முதிர்ந்த நிலையை, உபாயத்தின் உறுதி நிலையில் கண்ட பின்னர், அது

பகவானுக்கு மட்டுமே உரிமையாகிவிட்டது என்பதை அறியாமல், மற்றவர்களுக்கு உரிமையாகலாமோ என்று ஆலோசிக்க, அப்போது உண்டாகும் ஸம்பந்த ஞானமானது, அந்த ஆத்மா வேறு ஒருவருக்கு அடிமை என்ற பேச்சு, அதன் ஸ்வரூபத்தை அழித்துவிடும் என்பதை உணர்த்துகிறது. மேலும் தனக்கு எஜமானனாகிய அவனிடம் உள்ள இனிமையாலும், அதனை அல்லாமல் வேறு எதனையும் காரணமாகக் கொண்டு ஏற்படாத அடிமைத்தன்மையாலும் இந்த ஆத்மா அவனுக்கு மட்டுமே அடிமையாகும்”, என்று கூறப்பட்டது. (மூன்றிலும் அநந்யார்ஹத்வம் தெரியும்) - தோழியின் சொற்களான இந்த மூன்று திருவாய்மொழிகளிலும், இந்த ஆத்மா மற்ற யாருக்கும் அடிமை இல்லை, அவனுக்கு மட்டுமே அடிமை என்னும் கருத்து வெளிப்பட்டது. ஆகவே இதன் மூலமாகத் தோழியானவள், “வெறிவிலக்கியும், ஆசை அறுத்தும், அறத்தொடு நின்றும்” என்பதற்கு ஏற்ப, மூன்று தன்மைகளால் இந்த ஆத்மாவானது மற்றவர்களுக்கு அடிமை அல்ல, தனக்குத்தானே அடிமை அல்ல, பகவானுக்கு மட்டுமே அடிமை என்று உரைத்த மூன்று திருவாய்மொழிகளும், அவள் “ஸர்வேச்வரன் - ஆத்மா” என்ற ஸம்பந்த ஞானத்துடன் கூறிய சொற்களே ஆகும் என்பது நன்றாக விளங்குகிறது.

வ்யாக்யானம் - (வாடிமெலிந் தித்யாதி) அதாவது ஆடியாடியிலே, “வாடிவாடும்” என்று அடியார்கள் குழாங்களையுடன் கூடப் பொறாமையால் வந்த க்லேசத்தாலே ஆச்ரயத்தை யிழந்த தளிர் போலே வாடி, பாலனாயேழுலகிலே “கண்ணன் கழல் துழாய் பொன்செய்ப் பூண் மென்முலைக்கென்று மெலியும்” என்று கைகழிந்தவற்றை யாசைப்பட்டு மெலிந்து, மண்ணையிருந்து துழாவியிலே “என் பெண் கொடியேறிய பித்தே” என்னும்படி ஸத்ருச பதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்தி பதார்த்தங்களையும் அவனாக நினைத்துக் கிடும்படி பித்தேறி, கடல் ஞாலத்திலே “ஈசன் வந்தேறக்கொலோ” என்று ஆற்றாமையாலே அநுகரிக்கிறமை யறியாதே ஈச்வர னாவேசித்தானோ வென்னும்படி அவனாகப் பேசி, மாலுக்கு வையத்திலே “கற்புடையாட்டி யிழந்தது கட்டே” என்னும்படி பகவதலாப க்லேசத்தாலே கட்டங்கவிழந்து,

விளக்கம் - (வாடி) - திருவாய்மொழி (2-4-1) - ஆடியாடி - என்ற திருவாய்மொழியில் உள்ளதான (2-4-1) - வாடிவாடும் - என்பதற்கு ஏற்ப அடியார்கள் கூட்டத்தைத் தன்னால் அடையப்பெறாத காரணத்தால் ஏற்பட்ட துன்பம் காரணமாக ஆதாரத்தை இழந்த தளிர் போன்று வாட்டம் அடைந்து. (மெலிந்து) - திருவாய்மொழி (4-2) - பாலனாய் ஏழுலகில் - என்பதில் உள்ளதான (4-2-10) - கண்ணன் கழல் துழாய் பொன்செய்ப் பூண் மென்முலைக்கென்று மெலியும் - என்பதற்கு ஏற்ப கையை விட்டு அகன்றதைக் குறித்து அதில் மேன்மேலும் ஆசை கொண்டு உடல் மெலிந்து. (பித்தேறி) - திருவாய்மொழி (4-4) - மண்ணையிருந்து துழாவி - என்பதில் உள்ளதான (4-4-6) - என் பெண் கொடியேறிய பித்தே - என்பதற்கு ஏற்ப அவனைப் போன்று ஒப்புமை உள்ள பொருள்களையும், அவனுடன் ஸம்பந்தம் கொண்ட பொருள்களையும் அவனாகவே எண்ணி அடையும்படியாக புத்தி தடுமாறி. (ஏறப் பேசி) - திருவாய்மொழி (5-6) - கடல் ஞாலம் - என்பதில் உள்ளதான (5-6-1) - ஈசன் வந்தேறக்கொலோ - என்பதற்கு ஏற்ப பிரிவாற்றாமை காரணமாகப் புலம்புவது அறியாமல், தன்னுள் ஸர்வேச்வரன் வந்து புகுந்தான் என்று கூறும்படியாக அவனாகவே பேசி. (கட்டிழந்து) - திருவாய்மொழி (6-6) - மாலுக்கு - என்பதில் உள்ளதான (6-6-10) - கற்புடையாட்டி யிழந்தது கட்டே - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனைப் பிரிந்த துன்பம் காரணமாகச் சரீரம் முழுவதையும் இழந்து.

வ்யாக்யானம் - உண்ணுஞ்சோற்றிலே “இன்றெனக் குதவா தகன்ற” என்று தன்னைப் பிரிந்து க்லேசப்படுகிற இவ்வாபத் தசையில் எனக்கு உதவாதே போனாளென்னும்படி அகன்று, கங்குலும் பகலிலே “சந்தித்துன் சரணம் சார்வதே வலித்த தையல்” என்னும்படி அவனைக் கிட்டி அவன் ஸந்நிதியிலே முடியவேனுமென்று வ்யவஸிதையானமை உபாஸகர்க்குப் பரபக்தி தசையிலுண்டாம் க்லாநி கார்ச்யாதிகள் போலே ஸாதநத்திலே முதலிடுமோவென்று மாதாவானவ ளஞ்சி, அவன் தன்னையும் வினவ வந்தவர்களையும் குறித்து வாடா நின்றாள், மெலியா நின்றாள் என்றாற்போலே முறைப்பட்டு “முறையோ வரவணை மேல் பள்ளி கொண்ட முகில்வண்ணனே” என்று அத்தலையில் க்ருபையொழிய இவள் பக்கலுள்ளவை ஒன்றும் ஹேதுவல்ல; ஆனபின்பு இவளை இப்படித் துடிக்க விட்டிருக்கை உம்முடைய க்ருபைக்கும்

ரஷ்கத்வத்துக்கும் போருமொவென்று கூப்பிடுகிற ஏழு திருவாய்மொழிகளிலும் உபாயாத்யவஸாயம் தோன்றுமென்கை. இத்தால், தாய்ப்பேச்சான ஏழு திருவாய்மொழியும் உபாயாத்யாஸாயதசையில் பேச்சென்னுமிடம் ஸ்பஷ்டமென்றபடி.

விளக்கம் - (அகன்று) - திருவாய்மொழி (6-7) - உண்ணும் சோறு - என்பதில் உள்ளதான (6-7-6) - இன்று எனக்கு உதவாது அகன்ற - என்பதற்கு ஏற்ப தன்னைப் பிரிந்து துன்பப்படுகின்ற இந்த ஆபத்து நிலையில், எனக்கு உதவாமல் போனாள் என்னும்படியாக அகன்று சென்று. (சார்வதே வலிமை) - திருவாய்மொழி (7-2) - கங்குலும் பகலும் - என்பதில் உள்ளதான (7-2-5) - சந்தித்து உன் சரணம் சார்வதே வலித்த தையல் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனை அடைந்து அவனுடைய அருகிலேயே உயிரை விடவேண்டும் என்று உறுதியாக உள்ள தன்மை. (ஸ்தனம் ஆமோ என்று) - உபாஸகர்கள் பரபக்தி நிலையை அடையும்போது அவர்களுக்கு உண்டாகின்ற வாட்டம், மெலிந்து போகுதல் முதலானவைகள் போன்று இவளுக்கும் இவை ஸாதனத்தில் வந்து நிற்குமோ என்று. (மாதா அஞ்சி முறைப்பட்டு) - தாயானவள் அச்சம் கொண்டு அவனையும், அவனைக் குறித்து வினவ வந்தவர்களையும் குறித்தும் இவள் “வாடியபடி நின்றாள், மெலிந்து நின்றாள்” என்பதும் போன்று. (முறைப்பட்டு முறையிடுகிற எழில்) - திருவிருத்தம் (62) - முறையோ அரவணை மேல் பள்ளி கொண்ட முகில்வண்ணனே - என்பதற்கு ஏற்ப அவனிடம் உள்ள க்ருபை அல்லாமல் இவளிடம் எந்தவிதமான செய்கைகளும் உபாயத்தில் சேராது; இப்படி உள்ளபோது இவ்விதம் இவளைத் துடிக்கும்படிச் செய்தல் என்பது உனது க்ருபைக்கும் பாதுகாக்கும் தன்மைக்கும் ஏற்புடையாயதாகுமோ என்று அழைக்கின்ற ஏழு திருவாய்மொழிகளிலும். (அத்யவ்யஸாயம் தெரியும்) - உபாயத்தில் உள்ள உறுதி வெளிப்படும் என்று கருத்து. ஆக இதன் மூலம், தாயுடைய சொற்களாக அமைந்துள்ள ஏழு திருவாய்மொழிகளும், உபாயத்தில் உறுதியுடன் உள்ள நிலையில் வெளிப்பட்ட பேச்சுக்கள் என்பது தெளிவாகிறது.

வ்யாக்யானம் - (புத்ரியித்யாதி) அதாவது, தலைமகளானவள், “அஞ்சிறைய மடநாரை”, “வைகல் பூங்கழி”, “பொன்னுலகாளீர்”, “எங்கானல்” என்கிற நாலு திருவாய்மொழிகளிலும் க்ரமப்ராப்தி பற்றாமல் தூதுவிட்டு, வாயுந்திரையுகளிலே “ஆற்றாமை சொல்லி யழுவோமை” என்று ஸகல பதார்த்தங்களும் பகவதலாபத்தாலே நோவுபடுகிறனவாகக் கருதி, அவற்றை ஸமதுக்கிகளாகக் கொண்டழுது, ஏறாளுமிறையோனிலே “மாறாளன் கவராத மணிமாமை குறைவில்” என்று அவன் விரும்பாதவற்றை யுபேக்ஷித்து, மாசறு சோதியிலே “நாடுமிரைக்கவே - யாமடலூர்தும்” என்று ஜகத்சேஷாபம் பிறக்கும்படி மடலூர்வனென்று, ஊரெல்லாம் துஞ்சியிலே “பின்னின்ற காதல் நோய் நெஞ்சம் பெரிதடுமால் முன்னின்றிராலுழி கண்புதைய மூடிற்றால்” என்று ப்ரேம வ்யாதியும் ராத்ரியாகிற கல்பமும் க்ருத ஸங்கேதிகளாய் சூழப்பொருகையாலே போக்கடியற்று, எங்ஙனையோவிலே “சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே யெழுவதோருரு வென்னெஞ்சுள்ளெழும்” என்று தேஜஸ் தரங்கமத்யே நெஞ்சிலே ப்ரகாசிக்க, மானேய் நோக்கிலே “திருவல்லவாழறையும் கோனாரை அடியேனடி கூடுவதென்று கொல்” என்று அவனைக் கூடும் நாளை ப்ரார்த்தித்து, இப்படி ப்ரார்த்தியாநிற்கவும் தாழ்த்து வந்தவாறே மின்னிடை மடவாரிலே “போகு நம்பீ” என்று ப்ரணய ரோஷத்தாலேயூடி, வெள்ளைச் சுரிசங்கிலே “என்னெஞ்சினாருமங்கே யொழிந்தார் - இனியாரைக் கொண்டென்னுசாகோ” என்று அபஹ்ருத சித்தையாகையாலே உசாத்துணையுமின்றி, ஏழையராவியிலே “கண்ணன் கோளிழை வாண்முகமாய்க் கொடியேனுயிர் கொள்கின்றனவே” என்று உருவெளிப்பாட்டாலே பாதக வர்க்கம் ஒருமுகமாய் நலிய, நாங்கள் வரிவளையிலே “காலம் பல சென்றும் காண்பதாணை யுங்களோ டெங்களிடையில்லை” என்று ஹிதம் சொல்லுகிற தாய்மார் தோழிமாரை அதிக்ரமித்து, இன்னுயிர்ச் சேவலிலே “இழை நல்ல வாக்கையும் பையவே புயக்கற்றது” என்று போலி கண்டு நொந்து முடிகையிலே வ்யவஸிதையாய், மல்லிகை கமழ் தென்றலிலே ஸந்த்யாகாலத்தில் க்ருஷ்ணனைப் பசுக்களின் முற்கொழுந்தில் வரக்காணாமல் பாதக பதார்த்தங்களாலே நலிவுபட்டு, வேய்மரு தோளிணையிலே ப்ராத: காலத்திலே க்ருஷ்ணன் பசு மேய்க்கப் போனானாக அதிசங்கை பண்ணி, அவன் முகத்தைப் பார்த்து, நீ பசு மேய்க்கப் போனால் நலியக்கடவ பாதக பதார்த்தங்கள் நலியாநின்றதென்று கூப்பிடுகிற பதினேழு

திருவாய்மொழிகளிலும், ப்ராப்ய த்வரை தோன்றுமென்கை. இத்தால் தலைமகள் பேச்சான பதினேழு திருவாய்மொழிகளும் ப்ராப்ய த்வராதசையில் பேச்சென்னுமிடம் வ்யக்தமென்றபடி.

விளக்கம் - (புத்ரி பலகால் ஆள்விட்டு) - நாயகியானவள், திருவாய்மொழி (1-4-1) - அஞ்சிறைய மடநாரை - என்றும், (6-1-1) - வைகல் பூங்கழி - என்றும், (6-8-1) - பொன்னுலகாளீர் - என்றும், (9-7-1) - எங்கானல் - என்றும் உள்ள நான்கு திருவாய்மொழிகளிலும், நாயகன் வரும்வரை காத்திருக்க இயலாமல் அவனுக்குத் தூதுவிட்டு. (ஆற்றாமை சொல்லி) - திருவாய்மொழி (2-1) - வாயும் திரையுகளில் - என்றுள்ள திருவாய்மொழியில் உள்ளதான (2-1-7) - ஆற்றாமை சொல்லி அழுவோமை - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்து பொருள்களும் ஸர்வேச்வரனைப் பிரிந்து துன்பம் அடைந்து துக்கத்தில் இருப்பதாக எண்ணி, அவற்றையும் தன்னைப் போன்ற துக்கம் கொண்டவைகளாகக் கொண்டு புலம்பி. (கவராதவைவிட்டு) - திருவாய்மொழி (4-8) - என்பதில் உள்ளதான (4-8-1) - மாறாளன் கவராத மணிமாமை குறைவிலம் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனால் விரும்பப்படாமல் உள்ளவற்றைத் தானும் வெறுத்து. (இரைக்க மடல் எடுத்து) - திருவாய்மொழி (5-3) - மாசறு சோதி - என்பதில் உள்ளதான (5-3-10) - நாடுமிரைக்கவே யாம் மடலூர்தும் - என்பதற்கு ஏற்ப உலகம் இரைக்கும்படியாக மடல் ஊர்வேன் என்று. (கண்புதையப் போக்கற்று) - திருவாய்மொழி (5-4) - ஊரெல்லாம் துஞ்சி - என்பதில் உள்ளதான (5-4-6) - பின்னின்ற காதல் நோய் நெஞ்சம் பெரிதடுமால் முன்னின்றிராலுழி கண்புதைய மூடிற்றால் - என்பதற்கு ஏற்ப காதல் நோயானது இரவுப்பொழுது என்பது கல்பம் போன்று பெரிதாக இவளை வருத்துவது என்ற ஒரே செயலில் நோக்கம் கொண்டதாக சூழ்ந்து நிற்பதால், செல்லும் இடம் அறியாமல். (உருநெஞ்சள் எழ) - (5-5) - எங்ஙனையோ - என்பதில் உள்ளதான (5-5-10) - சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருரு என்னெஞ்சள் எழும் - என்பதற்கு ஏற்ப ஒளிவெள்ளம் என்ற அலைகளுக்கு நடுவில் ஒளிப்பிழம்பு போன்று காணப்படுவதான, இந்த உலகத்துப் பொருள்களுடன் தொடர்பு அற்றதான அவனுடைய திருமேனியானது அன்பு மற்றும் அன்பற்ற நிலை ஆகிய அனைத்தும் ஒரே போன்று நிற்கும்படியாக நெஞ்சத்தில் ப்ரகாசிக்க. (கூடுநாள் தேடி) - திருவாய்மொழி (5-9) - மானேய் நோக்கி - என்பதில் உள்ளதான

(5-9-1) - திருவல்லவாமுறையும் கோனாரை அடியேனடி கூடுவதென்று கொல் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனுடன் சேரும் நாளை ப்ரார்த்தனை செய்து, அந்த ப்ரார்த்தனையில் நிலை நின்றபோது அவன் காலதாமதம் செய்து வந்ததால். (தாழ்த்துக்கு ஊடி) - திருவாய்மொழி (6-2) - மின்னிடை மடவார் - என்பதில் உள்ளதான (6-2-1) - போகு நம்பீ - என்பதற்கு ஏற்ப காதல் காரணமாக உண்டான கோபத்தால் ஊடி. (உசாத்துணை அற்று) - திருவாய்மொழி (7-3) - வெள்ளைச் சுரிசங்கு - என்பதில் உள்ளதான (7-3-4) - என்னெஞ்சினாருமங்கே யொழிந்தார் இனியாரைக் கொண்டென்னுசாகோ - என்பதற்கு ஏற்ப அவனாலே கவரப்பட்ட சிந்தனை கொண்டவள் என்பதால் வேறு வழித்துணை யாரும் இன்றி. (சூழவும் பகைமுகம் செய்ய) - திருவாய்மொழி (7-7) - ஏழையராவி - என்பதில் உள்ளதான (7-7-8) - கண்ணன் கோளிழை வாண்முகமாய்க் கொடியேனுயிர் கொள்கின்றனவே - என்பதற்கு ஏற்ப அவனைப் போன்றே உள்ளதன் காரணமாகத் துன்புறுத்துகின்ற பொருள்கள் ஒரு பக்கம் துன்புறுத்த. (தடை நில்லாதே) - திருவாய்மொழி (8-2) - நங்கள் வரிவளை - என்பதில் உள்ளதான (8-2-7) - காலம் பல சென்றும் காண்பதானை யுங்களோ டெங்களிடையில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப தனக்கு நன்மையை உரைக்கின்ற தாய்மார்கள் மற்றும் தோழிகளுடைய சொற்களை மீறி. (புயக்கற்று) - திருவாய்மொழி (9-5) - இன்னுயிர்ச்சேவல் - என்பதில் உள்ளதான (9-5-10) - இழை நல்ல வாக்கையும் பையவே புயக்கற்றது - என்பதற்கு ஏற்ப அவனைப் போன்றே உள்ள பொருள்களைக் கண்டு நொந்து உயிர் துறப்பது என்று தீர்மானித்தவளாக. (மாலையும் காலையும் பூசல் இடுகிற) - திருவாய்மொழி (9-9) - மல்லிகை கமழ் தென்றல் - என்ற திருவாய்மொழியில் மாலையினைப் பொழுதானவுடன் பசுக்கூட்டங்கள் திரும்பும்போது அவற்றின் முன்பு க்ருஷ்ணனைக் காணாமல் தன்னை வருத்தும் பல பொருள்களால் மேலும் துன்பம் அடைந்து, திருவாய்மொழி (10-3) - வேய்மரு தோளிணை - என்ற திருவாய்மொழியில், காலைப்பொழுதில் பசுக்களை மேய்க்கக் க்ருஷ்ணன் புறப்படும்போது அவனிடம், “நீ பசு மேய்க்கச் செல்லும்போது என்னை அனைத்துப் பொருள்களும் துன்புறுத்துகின்றன”, என்று அவனை அழைத்தபடி செல்கின்ற. (பதினேழில் துவரையும் தெரியும்) - இப்படியாகக் கூறப்பட்ட பதினேழு திருவாய்மொழிகளில், பேற்றில் உள்ள பதற்றமானது வெளிப்படுகிறது என்று கருத்து. இதன் மூலம் நாயகி உரைப்பதான பதினேழு திருவாய்மொழிகளும்

பேறு கிட்டவேண்டும் என்ற பதற்றம் காரணமாக நின்ற நிலையில் உரைத்த சொற்கள் என்பது தெளிவாகிறது.

135. தோழிமாரன்னையரென்கிற பன்மை ரசுஷகத்வாதி பந்த வாத்ஸல்யாதி வ்யவஸாய புத்தி பேதத்தாலே.

அவதாரிகை - ஆனால் தோழியென்றும் தாயென்றும் சொல்லுகிறது ஸம்பந்த ஜ்ஞாநத்தையும் உபாயாத்யவஸாயத்தையுமாகில் தத் தத் விஷயமான பன்மைச்சொல்வுக்குத் தாத்பர்யமேதென்னு மாகாங்சைஷயிலே அருளிச்செய்கிறார் (தோழிமாரென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - ஆனால் தோழி மற்றும் தாய் என்பதன் மூலம் ஸம்பந்த ஞானம் மற்றும் உபாயத்தில் உள்ள உறுதி ஆகியவை கூறப்படுகின்றன என்றால், அவற்றைத் தோழிமார், தாய்மார் என்று பன்மையில் ஏன் கூறவேண்டும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “தோழிமார்களு மன்னையரும்”, “அன்னையரும் தோழியரும்”, “தோழிமார் விளையாடப் போதுமினென்ன”, “அன்னையர் நாண”, “ஊரென் சொல்லிலென் தோழியீர்”, “எங்ஙனேயோ வன்னையமீர்காள்” என்று இப்படி தோழி தாய் விஷயமாகச் சொல்லுகிற பன்மை - திருமந்தரத்திற் சொல்லுகிறபடியே இவ்வாத்மாவோடு ஈச்வரனுக்கு ரசுஷகத்வ சேஷித்வ காரணத்வ சரீரித்வாதி ஸம்பந்தங்கள் பலவுமுண்டாகையாலே அவ்வோ ஸம்பந்தங்களை விஷயீகரித்த ஜ்ஞாநத்தினுடைய பேதத்தாலும், உபாயபூதனான அவனுடைய வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌசீல்ய ஸௌலப்ய ஜ்ஞாந சக்தி க்ருபாதிகளைப் பற்றி வரும் வ்யவஸாய ரூபமான ஜ்ஞாநத்தினுடைய பேதத்தாலுமென்கை. புத்தி சப்தம் - ஜ்ஞாநவாசி; “புத்திர் மநீஷா திஷணாதீ: ப்ரஜ்ஞா சேமுஷீ மதி:” என்னக்கடவதிறே. இத்தால் ஸம்பந்த ஜ்ஞாநத்துக்கும் உபாயாத்யவஸாயத்துக்கும் விஷயபேதத்தாலே வ்யக்தி பேதமுண்டாகையாலே தத்தத் விஷய பஹுவசன ப்ரயோகத்துக்குக் குறைவில்லை யென்றதாயிற்று.

விளக்கம் - (தோழிமார் என்கிற பன்மை) - திருவாய்மொழி (5-5-9) - தோழிமார்களும் அன்னையரும் - என்றும், (5-4-5) - தோழியரும் - என்றும், (6-2-8) - தோழிமார் விளையாடப் போதுமினென்ன - என்றும், (5-3-6) - ஊரென் சொல்லிலென் தோழிமீர் - என்றும் உள்ள பலவற்றிலும், தோழி விஷயமாகப் பன்மையில் கூறியது ஏன் என்றால், (ரசுஷகத்வாதி பந்த புத்தி பேதத்தாலே) - திருமந்தரத்தில் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆத்மாவுடன் ஸர்வேச்வரனுக்கு காப்பாற்றும் தன்மை, எஜமானத்தன்மை, உண்டாக்கிய காரணமாக இருத்தல், சரீரமாகக் கொண்டிருத்தல் போன்ற பல ஸம்பந்தங்கள் உண்டு என்பதால், அந்தந்த ஸம்பந்தங்கள் குறித்த ஞானத்தின் வேற்றுமையை உணர்த்தவே ஆகும் [அல்லது ஞானத்தின் வேற்றுமை காரணமாக ஆகும்]. (அன்னையர் என்கிற பன்மை) - திருவாய்மொழி (5-5-9) - அன்னையரும் - என்றும், (5-4-5)- அன்னையரும் - என்றும், (5-3-8) - அன்னையர் நாண - என்றும், (5-5-1) - எங்ஙனேயோ வன்னைமீர்காள் - என்றும் உள்ள பலவற்றிலும் தாய் விஷயமாகப் பன்மையில் கூறியது ஏன் என்றால், (வாத்ஸல்யாதி வ்யவஸாய புத்தி பேதத்தாலே) - உபாயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய வாத்ஸல்யம், ஸ்வாமித்வம், செளசீல்யம், ஸௌலப்யம், ஞானம், சக்தி, க்ருபை போன்ற பலவற்றையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு வருவதான உபாயத்தில் உள்ள உறுதி என்பதான ஞானத்தின் வேற்றுமைகளால் ஆகும். புத்தி என்ற சொல்லானது, ஞானத்தைக் கூறுவதாகும். அமரகோசத்தில் - புத்திர் மநீஷா திஷணாதீ: ப்ரஜ்ஞா சேமுஷீ மதி: - புத்தி, மநீஷா, தீசுஷணா, தீ, ப்ரஜ்ஞா, சேமுஷீ, மதி போன்றவை ஒத்த பொருள் உடையவை - என்றது காண்க. ஆக, இதன் மூலம் ஸம்பந்த ஞானம் மற்றும் உபாயத்தில் உள்ள உறுதி ஆகியவற்றுக்கு விஷய வேறுபாடுகள் காரணமாக அவற்றின் ஸ்வரூபத்திலும் மாறுபாடு உள்ளது என்பதால், தோழிமார் எனபது போன்று பன்மையில் கூறியதில் எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லை என்றாகிறது.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 205)

3-5-4 வம்பவிழ் கோதை பொருட்டா மால்விடை யேழுமடர்த்த

செம்பவளத்திரள் வாயன் சிரீதரன் றொல்புகழ் பாடிக்
கும்பிடு நட்மிட் டாடிக் கோகுகட்டுண் டுழலாதார்
தம் பிறப்பாற் பயனென்னே சாது சனங்களிடையே

பொருள் - அழகுள்ளதாக மலர்ந்த மாலையைச் சூடியுள்ள நப்பின்னைப் பிராட்டியை அடைவதாகிற பயனைக் காரணமாக வைத்துக் கொண்டு, மிகவும் பெரியதான ஏழு எருதுகளை அடக்கியவனும், சிவந்த பவளம் போன்ற திரண்ட அதரங்களைக் கொண்டவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனுடைய இயல்பான திருக்கல்யாண குணங்களை வாயாரப் பாடி, தலைகீழாகக் கூத்தாடி, மிகுந்த ஆரவாரம் செய்து திரியாமல் உள்ளவர்கள், சாதுக்களின் நடுவில் பிறப்பதால் என்ன பயன் உள்ளது?

அவதாரிகை - நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக எருதேழடர்த்து அவளோடே ஸம்ச்லேஷித்த ப்ரணயித்வ குணத்தை அநுஸந்தித்து ஈடுபடாதவர்கள், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நடுவே என்ன ப்ரயோஜனத்துக்காகப் பிறந்தார்கள்? என்கிறார்.

விளக்கம் - நப்பின்னைப் பிராட்டியின் பொருட்டு ஏழு எருதுகளை அடக்கி, அவளுடன் க்ருஷ்ணன் கலந்து நின்ற காதல் குணத்தை எண்ணியபடி, அதில்

ஈடுபடாமல் நிற்பவர்கள், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய நடுவில் என்ன பயனுக்காகப் பிறந்தனர் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வம்பவிழ் கோதை பொருட்டா) வம்பென்று பரிமளம். அவிழ்கையாவது அது ப்ரவஹிக்கையாய். கோதையென்று மாலையாய். அத்தையிட்டு மயிர்முடியை லக்ஷிக்கிறது. நறுநாற்றம் கமழா நின்றுள்ள மாலையையுடையள் என்றபடி. நப்பின்னைப் பிராட்டியை ஒப்பித்து நிறுத்தினார்களாயிற்று, “இந்த ரிஷபங்களை வென்றார்க்கு இவளைக் கொடுக்கக்கடவோம்” என்று; ஒப்பனையழகையும் மயிர்முடியையுங் கண்டவாதே, தன்னைப் பேணாதே “தவாஸ்மி” என்று அவளுக்காகத் தன்னை ஒக்கினான். (மால்விடை) பெரிய ரிஷபங்கள். வடிவில் பெருமை தன்னைக் கண்டபோதே பிற்காலிக்கும்படியா யிற்றிருப்பது. (ஏழும்) “ச்ரேயாம்ஸி பஹுவிக்கநாநி” என்று சொல்லுகிறபடியே ஒன்றிரண்டு அன்றிக்கே, ஏழு விரோதிகளிறே. (அடர்த்த) அநந்தரம் அணையப் புகுகிறது அவள் தோளாகையாலே, க்ரம ப்ராப்தி பற்றாமே, ஒருகாலே ஊட்டியாக நெரித்தானாயிற்று.

விளக்கம் - (வம்பவிழ் கோதை பொருட்டா) - வம்பு என்றால் பரிமளம், அவிழ்கை என்றால் அது எங்கும் நிரம்புதல், கோதை என்றால் மாலை. அந்த மாலையைக் கூறி, அதனைக் கொண்டு தலைமுடியை உரைக்கிறார். மிகுந்த நறுமணம் பொருந்திய மாலையை உடையவள் என்று கருத்து. “இந்த எருதுகளை வெல்பவருக்கு இவளைத் திருமணம் செய்து கொடுப்போம்” என்று கூறி நப்பின்னைப் பிராட்டியை நிறுத்தினார்கள். அவளுடைய அழகையும் தலைமுடியையும் கண்டவுடன், தன்னைத் குறித்துக் கவலைப்படாமல், தவாஸ்மி - நான் உனக்காகவே உள்ளேன் - என்று அவளுக்காகத் தன்னை ஆக்கினான் என்று கருத்து. (மால்விடை) - மால் என்பது பெருமை என்ற பொருளில் வந்தது. பெருமையுள்ள எருதுகள் அல்லது பெரிய எருதுகள். அவற்றின் தோற்றத்தில் உள்ள பெருமையைக் காணும்போது “நம்மால் அடக்க இயலுமா” என்று பின்வாங்கச் செய்வது போன்றுள்ள எருதுகள். (ஏழும்) - ஸ்ரேயாம்ஸி பஹுவிக்கநாநி - உயர்ந்த குணங்கள் கொண்டவர்கள் செய்யும் நற்செயல்களுக்குக் கூட பல தடைகள் ஏற்படுகின்றன - என்பதற்கு ஏற்ப, ஒன்று அல்லது இரண்டு எருதுகள்

என்றில்லாமல் ஏழு தடைகள் அல்லவோ இங்கு நப்பின்னைப் பிராட்டியை அடைவதற்கு முன்பாக உள்ளது? (அடர்த்த) – இந்த எருதுகளை வென்றால், அதன் பின்னர் அவளுடைய தோள்களை அணைக்கலாம் என்பதால், முறைப்படி வெல்வோம் என்று இல்லாமல், தனது ஒரு காலில் அவற்றின் கழுத்தைப் பிடித்து நெரித்தான்.

வ்யாக்யானம் – (செம்பவளத்திரள் வாயன்) அபிமத விரோதி போகையாலே, ஸ்மிதம் பண்ணினபடி. அன்றிக்கே, அவை திருத்தோளுக்கிரை போராமையாலே ஸ்மிதம் பண்ணி நின்றபடி என்றுமாம். (சிரீதரன்) இவ்விடை ஏழையும் வென்று வீரலக்ஷமியோடே நின்ற நிலை. “பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே” என்று அவள் அணைக்கும்படியாக நின்ற நிலை. “தம் த்ருஷ்ட்வா” ப்ரணயதாரையில் ரஸிகத்வமேயாயிற்று முன்பு கண்டு போந்தது. “அந்த போகத்துக்கு விரோதிகளானவற்றைப் போக்கவல்லர்” என்று கண்டது இன்றாயிற்று. வேட்டைக்குப் போனால், “இன்ன துஷ்ட ம்ருகத்தைக் கொன்றார். இன்ன ராஷஸனைக் கொன்றார்” என்று கூடப்போனவர்கள் சொல்லக் கேட்கும்படி முன்பு: அவ்வளவன்றிக்கே, கண்ணாலே கண்டது இன்றாயிற்று. “சத்ருஹந்தாரம்” தன் திருமேனியில் ஒரு வாட்டம் வாராமே எதிரிகளே நோவுபடும்படியாக, அம்போடே வெட்டோடே போகாமே எதிரிகளை முதலற மாய்த்து வந்தவரை. “மஹர்ஷீணாம் ஸுகாவஹம்” பார்யைபக்கல் முகம்பெறுகைக்கு ப்ரஜையை எடுத்துக்கொண்டு போவாரைப்போலே, ரிஷிகளுக்கு விரோதிகளான ராஷஸரைக் கொண்டு, பிராட்டியை அணைக்கைக்கு அது பச்சையாக வந்தார். “பபூவ” ராஷஸருடைய க்ரௌர்யத்தையும், பெருமாள் ஸௌகுமார்யத்தையும் அநுஸந்தித்து, “என் புகருகிறதோ” என்று “ஸத்தையில்லை” என்னும்படியிருந்தவள் வெற்றியோடே கண்டு உள்ளானாள். “ஹ்ருஷ்டா” தர்மியுண்டானால் தர்மங்களுமுண்டாமிறே. “வைதேஹீ” வீரவாசி அறியுங்குடியிலே பிறந்தவளென்னுதல்; அன்றிக்கே “ஒரு வில்லை முறிக்க என்னைக் கொடுத்த எங்களையர், தனியே நின்று பதினாலாயிரம் ராஷஸரைக் கொன்ற வீரவாசியைக் கண்டாராகில் என்படுவரோ” என்று அவரை நினைத்தாளாகவுமாம். “பர்த்தாரம்”, “தாரா: பித்ருக்ருதா:” போலே, “ஐயர் நீர் வார்த்துக் கொடுத்தவர்” என்று விரும்பிப்போந்தாள் முன்பு; இப்போதாயிற்று

“ஆண்பிள்ளை” என்று அனைத்தது; “ஸ்திரியம் புருஷ விக்ரஹம்” என்றவளிநே. “பரிஷஸ்வஜே” யுத்த வடுவுள்ளவிடமெங்கும் திருமுலைத்தடத்தாலே வேறு கொண்டாள். அப்படியே அவளனைக்க நின்றபடி.

விளக்கம் – (செம்பவளத்திரள் வாயன்) – சிவந்த பவளம் திரண்டது போன்றுள்ள திருஅதரம் கொண்டவன். தனக்கு விருப்பமான பொருளை அடைவதற்கு இருந்த தடைகள் நீங்கியதால் புன்முறுவல் செய்தான். அல்லது தனது திரண்ட திருத்தோள்களுடைய வலிமைக்கு ஏற்றபடி எருதுகள் இல்லை என்று எண்ணிப் புன்முறுவல் செய்தான். (சீரிதரன்) - இதற்கு இரண்டு பொருள் கூறுகிறார். அந்த ஏழு எருதுகளையும் வீழ்த்திய பின்னர் வீரலக்ஷ்மியுடன் நின்ற நிலை. அல்லது இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் - பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே - சீதை தனது கணவனை அனைத்துக் கொண்டாள் - என்பதற்கு ஏற்ப நப்பின்னைப் பிராட்டி வந்து தன்னை அனைத்துக் கொள்ளும்படியாக நின்ற நிலை. இங்கு இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டத்தில் உள்ள ஒரு ச்லோகம் வ்யாக்யானம் செய்யப்படுகிறது; (30-38) - தம் த்ருஷ்ட்வா சத்ரு ஹந்தாரம் மஹர்ஹீணாம் ஸுகாவஹம் பபூவ ஹ்ருஷ்டா வைதேஹி பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே - சத்ருக்களை அழித்து முனிவர்களுக்கு நன்மை ஏற்படுத்திய இராமனைப் பார்த்த சீதை ஆனந்தம் அடைந்து, தனது கணவனான இராமனை அனைத்துக்கொண்டாள் - என்பதாகும். [தம்த்ருஷ்ட்வா] - தன்னுடன் இராமன் இன்பமாக இருக்கும் நேரத்தில் அவன் தனக்கு மிகுந்த காதலை அளித்ததைச் சீதை கண்டிருக்கிறாள். ஆனால் அந்த இன்பத்திற்குத் தடையாக உள்ளவற்றைப் போக்கவல்லவன் என்பதை இன்று அல்லவோ கண்டாள்? வேட்டைக்கு இராமன் சென்றால், “இன்று இந்தக் கொடிய விலங்குகளைக் கொன்றான், இந்த அஸுரர்களை வீழ்த்தினான்”, என்று அவனுடன் சென்று வந்தவர்கள் கூறக் கேட்டிருக்கிறாள்; இன்று அல்லவோ நேரில் கண்டாள். [சத்ரு ஹந்தாரம்] - தனது திருமேனிக்கு எந்தவிதமான துன்பமும் ஏற்படாமல், எதிரிகள் மட்டுமே துன்பம் அடையும்படியாக, அந்த எதிரிகள் தங்கள் மீது பாய்ந்து நிற்கும் அம்புகளுடைய வெட்டுக்காயங்களுடன் ஓடிவிடாமல் அவர்களை முற்றிலுமாக அழிந்துவிட்டு வந்தவனை. [மஹர்ஹீணாம்] - தனது மனைவியின் அன்பைப் பெறுவதற்காகக் குழந்தையை எடுத்தபடி நிற்பவர்கள் போன்று முனிவர்களுக்கு விரோதிகளாக உள்ள ராஷஸர்களை அழித்து,

சீதையை அணைத்துக்கொள்ள அதுவே வழி என்று வந்தான். [பூவ] - அந்த ராசுஷஸர்களுடைய கொடுமான தன்மையையும், இராமனுடைய மென்மையான தன்மையையும் நன்கு அறிந்தவளாகிய சீதை “என்ன நடக்கப் போகிறதோ?”, என்று அச்சம் கொண்டு, இனி தனக்கு இருப்பு உண்டோ என்று கலங்கி நின்றவள், அவன் வெற்றியோடு திரும்பியதைக் கண்டு, தான் இருக்கிறோம் என்ற சிந்தனைக்கு மீண்டும் திரும்பினாள். [ஹ்ருஷ்டா] - தர்மங்களை உடையவர்கள் இருந்தால் தர்மங்களும் நிலைநிற்கும் அல்லவோ? [வைதேஹீ] - வீரத்தின் மேன்மையை நன்கு அறிந்த வம்சத்தில் பிறந்தவள். அல்லது சீதை தனது மனதில், “இந்த இராமன் ஒரு வில்லை முறித்தவுடன், அந்த வலிமையைக் கண்டு என்னையே எனது தந்தை இராமனுக்கு அளித்தார். இங்கு இராமன் தனியாக நின்று பதினாலாயிரம் ராசுஷஸர்களைக் கொன்றதைக் கண்டால் என்ன செய்வாரோ?” என்று தசரதரைச் சிந்தித்தாள். [பர்த்தாரம்] - “எனது தந்தையால் தாரை வார்த்துக் கொடுக்கப்பட்டவர்” என்று இராமனை மிகவும் விரும்பினாள். ஆனால் இன்று “இவன் ஆண்மகன்” என்று அணைத்துக்கொண்டாள். ஆனால் இவள் முன்பு இராமன் தனனைக் கானகத்திற்கு அழைத்துச் செல்ல மறுத்தபோது, அயோத்யாகாண்டம் (30-3) - ஸ்த்ரியம் புருஷ விக்ரஹம் -எனது தந்தை ஆண்மகன் வடிவில் உள்ள பெண்ணையா நான் மருமகனாக அடைந்துள்ளேன் என்று எண்ணியிருப்பாரா - என்று கேட்டவள், இன்று இப்படியாகக் கொண்டாடுகிறாள். [பரிஷஸ்வஜே] - யுத்தத்தில் உண்டான காயம் ஏற்பட்ட இடங்கள் அனைத்திலும் தனது ஸ்தனங்கள் கொண்டு மென்மையாகக் காய்ச்சி ஒத்தடம் அளித்தாள். இது போன்றே நப்பின்னைப் பிராட்டியால் அணைக்கப்பட்டபடி நின்றான்.

வ்யாக்யானம் - (தொல்புகழ்) ஸ்வரூபாநுபந்தியான ப்ரணயித்வ குணத்தைப் பாடி. அந்த:புர பரிகரத்தில் உள்ளாரைப்போலே; “மங்கையும் பல்லாண்டு” என்பர்களிறே. (கும்பிடு இத்யாதி) வணங்குவது ஆடுவது. அஞ்ஜலியுடன் ஆடவுமாம். (கோகுகட்டு) அடைவுகேடு தலைமண்டையிட்டு. (உண்டு) அதுவே ஜீவநமாய். (உழலாதார்) இதுவே யாத்ரையாக நடத்தாதார். (தம்பிறப்பால் இத்யாதி) கும்பிடு நட்மிட்டாடிக் கோகுகட்டுண்டுழலுகிறவர்கள் நடுவே இவர்கள் பிறந்த இத்தால் தாங்கள் கொண்ட ப்ரயோஜநமென்? வைஷ்ணவர்கள்

நடுவே இவர்கள் சரீரபரிக்கரஹம் பண்ணிற்று என்ன ப்ரயோஜநத்துக்காக? “திருப்புன்னைக் கீழே ஒருவர் இருக்குமிடத்திலே நம்முதலிகள் பத்துப்பேர் கூட நெருக்கிக் கொண்டிருக்கச்செய்தே க்ராமணிகள், மயிரெழுந்த பிசல்களும் பெரிய வடிவுகளும் மேல்சுற்றின இரட்டைகளுமாய் இடையிலே புகுந்து நெருக்கமாபோலே காண்” என்று பிள்ளைப்பிள்ளை.

விளக்கம் – (தொல் புகழ்) - அந்தப்புரத்தில் உள்ளவர்கள் போன்று ஸ்வரூபத்துடன் இயல்பாகவே உள்ள காதல் தன்மையைக் குறித்துப் பாடி. அவர்கள் திருப்பல்லாண்டு (2) – மங்கையும் பல்லாண்டு - என்று பாடுபவர்கள் அல்லவோ? (கும்பிடு இத்யாதி) - வணங்குதலும் ஆடுதலும். அதாவது அஞ்ஜலி முத்திரையுடன் ஆடுதல். (கோகு உகட்டு) – முறைதவறி தலைகீழாக. (உண்டு) - இவ்விதம் ஆடியபடி உள்ளதே தங்கள் வாழ்க்கை என்று கொண்டாடி. (உழுவாதார்) - இதுவே தங்கள் வாழ்க்கை என்று இல்லாதவர்கள். (தம்பிறப்பால் இத்யாதி) - இவ்விதம் வணங்கியபடி, தலைகீழாக ஆடியபடி உள்ளவர்களுடைய நடுவில், இவ்விதம் செய்யாத இவர்கள் பிறந்த பிறப்பால் என்ன பயன் கண்டனர்? ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நடுவில் இவர்கள் மனித சரீரம் எடுத்துப் பிறந்தது என்ன பயனுக்காக? இங்கு ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வானுடைய சிஷ்யர்களில் ஒருவராகிய ஸ்வாமி பிள்ளைப்பிள்ளை அருளிச்செய்ததைக் கூறுகிறார் - திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் உள்ள திருப்புன்னை மரத்தின் அடியில் அமர்ந்தபடி சாஸ்த்ரங்களைக் குறித்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஆராய்ந்தபடி இருப்பார்கள். அவற்றைக் கண்டு, கேட்டு ஆனந்தம் அடையவேண்டும் என்ற ஆசையால், மிகவும் சிறிய இடமான அந்த இடத்தில் பல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஒருவர் மீது ஒருவர் மோதியபடி நெருக்கிக் கொண்டு நின்று கேட்பார்கள். ஆனால் அந்தக் கூட்டத்தைக் கண்டு சாதாரண மக்கள், அங்கு நமக்கு ஏதோ பொருள் கிடைக்கும் என்று எண்ணி, முடி நிறைந்த தோள்களும் தலைப்பாகையுமாக அங்கு வந்து நெருக்குவர்; அவர்களால் அங்கு என்ன பயன் உள்ளது - என்பாராம்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 67)

62. இருந்தேன் இருவினைப் பாசம் கழற்றி இன்று யான் இறையும்

வருந்தேன் இனி எம் இராமானுசன் மன்னு மாமலர்த்தாள்

பொருந்தா நிலையுடைப் புன்மையினோர்க்கு ஒன்றும் நன்மை செய்யாப்

பெருந்தேவரைப் பரவும் பெரியோர் தங்கழல் பிடித்தே

விளக்கவுரை - நமது எஜமானராக உள்ள எம்பெருமானாரின் தாமரைமலர் போன்ற அழகான திருவடிகளை ஒரு சில துர்மனம் கொண்டவர்கள் வந்து அண்டாமல் இருக்கக்கூடும். இப்படிப்பட்ட மனிதர்களுக்கு ப்ரம்மன், சிவனை விடவும் உயர்ந்த நித்யஸூரிகள் எந்தவிதமான நன்மைகளையும் செய்வதில்லை (நித்யஸூரிகளே நன்மை செய்யவில்லை என்றால், பகவான் கண்டிப்பாக ஏதும் செய்யமாட்டான் என்று கருத்து). இப்படிப்பட்ட நித்யஸூரிகளின் திருவடிகளையே எப்போதும் போற்றியபடி உள்ளவர்கள் கூரத்தாழ்வான் போன்ற உயர்ந்தவர்கள் ஆவர் (இங்கு பெருந்தேவர் என்ற பதம் பெரியபெருமானையும்; பரவும் பெரியோர் என்ற பதம் நம்மாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் போன்றவர்களையும் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம்). இப்படிப்பட்ட பெரியவர்களின் திருவடிகளை நான் அண்டி நின்ற பின்னர், பாசம் என்னும் விலங்கை கழற்றி விட்டேன். இனி நான் ஒரு நொடிப் பொழுதும் ஸம்ஸார துக்கம் மூலம் வருந்தமாட்டேன்.

அவதாரிகை – கீழ்ப்பாட்டிலே ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகரான எம்பெருமானார் தம்மைப் பெறவேணுமென்று தேடித் திரிந்தபடியையும், அவர் நிர்ஹேதுகமாகத் தம்மை யடிமை கொண்ட பின்பு அவர் தம்முடைய கல்யாணகுணங்கள் நிறம் பெற்றபடியையும் அருளிச் செய்து, இதிலே – “எம்பெருமானார் பர்யந்தமுமல்ல, அவருடைய தாஸ்யத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு போருமவர்களுடைய பர்யந்தமுமல்ல, தம்முடைய தாஸ்யம்” என்று துர்மாநிகளாகக் கொண்டு வன்னெஞ்சரான ஆத்மாபஹாரிகளுக்கு வ்யதிரேகமுகேந தாஸ்யத்தைப் பண்ணுமவர்களுடைய ஸம்பந்தத்தாலே தமக்குண்டான கார்த்தார்த்தயத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் – கடந்த பாசுரத்தில், அனைத்துவிதமான திருக்கல்யாணகுணங்களுக்கும் இருப்பிடமாக உள்ள எம்பெருமானார், திருவரங்கத்தமுதனாராகிய தன்னை அடையவேண்டும் என்றும், அனைத்து இடங்களிலும் தேடியபடி இருந்தார் என்றும், பின்னர் எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி தன்னை அடிமையாக்கிக் கொண்ட பின்னரே அவருடைய திருக்கல்யாணகுணங்கள் அனைத்தும் ஒளியைப் பெற்றன என்றும் அருளிச்செய்தார். இந்தப் பாசுரத்தில் – ஒரு சிலர் எம்பெருமானார் அருகில் சுற்றி நிற்காமல், அவருடைய கைங்கர்யத்தில் எப்போதும் நிலைநிற்பவர்களைச் சுற்றி நிற்காமல், தங்களுக்குத் தாங்களே அடிமைகள் என்று இருப்பார். இப்படிப்பட்ட கர்வம் கொண்டவர்களும், வலிமையான உள்ளம் கொண்டவர்களும், ஸர்வேச்வரனுக்குச் சொந்தமான ஆத்மாவைத் தங்களுடையது என்று களவு செய்பவர்களும் ஆகிய மனிதர்களுக்கு, அவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவிதத்தில், அவர்களுக்கும் கைங்கர்யம் செய்யும் சிலர் உள்ளனர். அப்படிப்பட்டவர்களுடைய ஸம்பந்தம் காரணமாகத் தனக்கு உண்டான பயன் பெற்ற தன்மையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (எம்மிராமானுசன்) “தஸ்மிந் ராமாநுஜார்யே குருரிதி ச பதம் பாதி” என்றும், “ஸ்ரீமத்குருணாம் குலமிதம் அகிலம் தஸ்ய நாதஸ்ய சேஷ:” என்கிறபடியே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கெல்லாம் சேஷியான எம்பெருமானாருடைய. (மன்னு மாமலர்த்தாள்) மன்னுகையாவது ஸ்வாச்ரித ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷித்து நிச்சலமாயிருக்கை. “திண் கழல்” என்னுமாபோலே. புஷ்பத்துக்கு மஹத்வமாவது

காந்தி ஸௌகுமார்ய ஸௌரப்ய பாவநத்வாதி குண விசிஷ்டதை. இப்படிப்பட்ட பாவநத்வ போக்யத்வங்களையுடைனவாய், புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமான திருவடிகளை. “சீராருமெதிராசர் திருவடிகள்” என்றும், “அழகாருமெதிராசரடியிணைகள்” என்றும் ச்லாகிக்கப்பட்ட திருவடிகளென்றபடி.

விளக்கம் – (எம் இராமாநுசன்) - தஸ்மிந் ராமாநுஜார்யே குருரிதி ச பதம் பாதி – “குரு” என்னும் சொல் இராமாநுசனையே குறிக்கும் – என்றும், ஸ்ரீமத்குருணாம் குலமிதம் அகிலம் தஸ்ய நாதஸ்ய சேஷ: - குருபரம்பரை முழுவதும் எம்பெருமானாரையே தனது எஜமானராகக் கொள்கிறது – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அனைவருக்கும் எஜமானராக உள்ள எம்பெருமானாருடைய. (மன்னு மாமலர்த்தாள்) - மன்னுதல் என்றால் தன்னை அடைந்தவர்களைக் காப்பாற்றுதல் என்னும் விரதத்தில் அசையாமல் இருத்தல். திண்கழல் - என்பது போன்று ஆகும். மலர் ஒன்றுக்கு மேன்மை என்பது ப்ரகாசத்துடன் இருத்தல், மென்மையாக இருத்தல், தூய்மையாக இருத்தல் போன்றவை ஆகும். இப்படிப்பட்ட தூய்மை, இனிமை போன்றவற்றுடன் கூடியவையாக, மலரைக்காட்டிலும் மென்மையாக உள்ளதான திருவடிகளை ஆர்த்தி ப்ரபந்தம் (30) – சீராரும் எதிராசர் திருவடிகள் – என்றும், வாழி திருமாமம் – அழகாரும் எதிராசர் அடியிணைகள் - என்றும் கொண்டாடப்படும் திருவடிகள்.

வ்யாக்யானம் – (பெருந்தாத நிலையுடைப் புன்மையினோர்க்கு) மர்க்கட முஷ்டியைப் போலே மூர்க்கித்து நின்று வந்தாச்ரயியாதபடியான துஸ்பாவத்தையுடைய துர்மாநிகளுக்கு. (ஒன்றும் நன்மை செய்யா) ஸ்வல்பமானாலும் அவர்களுக்கு ஹிதமாயிருப்பதொரு ப்ரயோஜநம் கல்பியாதே யிருக்கிற. (பெருந்தேவரை) (தேவரை) ப்ரஹ்மருத்ராதிகள். (பெருந்தேவர்) “யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்திதேவா:” என்கிற நித்யஸூரிகள். ததம்சபூதரான திவ்யஸூரிகளென்னவுமாம். (பரவும் பெரியோர்தம்) – “மாத பிதா யுவதய:” என்கிற ச்லோகத்திலும், “பூதம் ஸரச்ச” என்கிற ச்லோகத்திலும் சொல்லுகிறபடியே அவர்களை ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஸ்தோத்ரம் பண்ணிக்கொண்டு போருமவர்களுடைய. (பெரியோர்) பெருமை ஜ்ஞாநத்தாலே யாகையாலே, ஜ்நாந ப்ரதாநமாயிநே பெருமையிருப்பது. “மொழியைக் கடக்கும்

பெரும்புகழான கூரத்தாழ்வான் முதலான முதலிகளுடைய. (கழல் பிடித்து) திருவடிகளை ஆசீர்யித்து. “நாராயணோபி விக்குதிம் யாதி குரோ: ப்ரச்யுதஸ்ய துர்புத்தே: ஜலாத பேதம் கமலம் ஸோஷயதி ரவிர்ந போஷயதி” என்கையாலே, “இராமாநுசன் மன்னு மாமலர்த்தாள் பொருந்தா நிலையுடைப் புன்மையினோர்க்கென்றும் நன்மை செய்யப் பெருந்தேவர்” என்று ஸ்ரீய:பதியான பெரியபெருமானையும், “பரவும் பெரியோர்” என்று பராங்குச பரகாலாதிகளையும் சொல்லவுமாம். அன்றிக்கே, “பெருந்தேவர்” என்றவித்தை எம்பெருமானாரிடத்திலே யொதுக்கி, “பரவும் பெரியோர் தம் கழல் பிடித்து” என்று த்வத் தாஸ தாஸ சரமாவதியான தாஸ்யத்திலே யூன்றியிருக்கிற அத்யாவஸாயத்தைச் சொல்லவுமாம். “புன்மையினோர்க்கென்றும் நன்மை செய்யா” என்று பாடமானபோது, அவர்களுக்கு ஒரு காலத்திலும் ஆநுகூல்யம் பண்ணாத என்று பொருளாகக் கடவது. புன்மையினோர் என்றது புன்மையை உடையோர் என்றபடி. புன்மை – பொல்லாங்கு. “பெருந்தேவனை” என்றும் பாடம் சொல்லுவர்கள். இப்படியான பின்பு (இருந்தேனிருவினைப் பாசங்கழற்றி) புண்ய பாப ரூபேண இரண்டுவகைப் பட்டிருக்கிற கர்மமாகிற ப்ராப்ய ப்ரதிபந்தகமான பாசத்தைக் கடந்திருந்தேன். பந்த ஹேதுவாகையாலே ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமென்கிறது. “ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷ யிஷ்யாமி” என்று அவன் சொன்னதே நமக்கு ப்ராப்தமாயிருந்ததென்றபடி. (இன்றியானிறையும் வருந்தேனினி) இப்போது நான் சூணை மாத்ரமானாலும் ஸம்ஸார துக்கத்தாலே க்லேசப்படக் கடவேனல்லேன். “அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ” என்கிறபடியே ஸம்ஸார வெக்காயம் ஒரு சூணை மாத்ரமும் தட்டாதே ஸர்வதா ஆநந்த ரஸாநுபவத்தோடே யிருக்கக்கடவே நென்றதாய்த்து.

விளக்கம் – (பொருந்தாத நிலையுடைப் புன்மையினோர்க்கு) - வானரங்களுடைய கைகள் போன்று மடக்கிய விரல்களுடன் கூடியபடி மூர்க்கமாக நின்று அந்தத் திருவடிகளை அண்டாமல் தாழ்ந்த ஸ்வபாவத்தைக் கொண்டவர்களாகிய கர்வம் உடையவர்களுக்கு. (ஒன்றும் நன்மை செய்யா) - மிகவும் சிறிதாக இருந்தாலும் நன்மை ஏதும் செய்யாதபடி இருக்கின்ற. (தேவர்) நான்முகன், ருத்ரன் போன்றவர்கள். அல்லது (பெருந்தேவர்) - யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்திதேவா: – என்றுள்ள நித்யஸூரிகள், அல்லது அவர்களுடைய அம்சமாகவே உள்ள

திவ்யஸூரிகள் என்றபடி. (பரவும் பெரியோர்தம்) - மாதா பிதா யுவதய: - தாய், தந்தை, பெண்கள் ஆகியோர் - என்பதிலும், பூதம் ஸரச்ச - என்பதிலும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அவர்களை எப்போதும், அனைத்துவிதங்களிலும் துதித்தபடி உள்ளவர்களுடைய. (பெரியோர்) - அவர்களுடைய பெருமை என்பது ஞானத்தால் உண்டாவதால், ஞானத்தை முதன்மையாகக் கொண்டு அல்லவோ பெருமை உள்ளது. மொழியைக் கடக்கும் பெரும்புகழான் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வான் முதலானவர்களுடைய. (கழல்) - திருவடிகளை அண்டி நின்று. நாராயணோபி விக்குதிம் யாதி குரோ: ப்ரச்யுதஸ்ய துர்புத்தே: ஜலாத பேதம் கமலம் ஸோஷயதி ரவிர்ந போஷயதி - தாமரையை மலரவைக்கும் அதே சூரியன், அந்தத் தாமரை நீரை விட்டு அகன்றதும் பொசுக்குவது போன்று, ஆசார்யனை விட்டு அகல்பவர்களுக்கு நாராயணனே துன்பத்தை அளிக்கிறான் - என்று கூறுவதால், இராமாநுசன் மன்னு மாமலர்த்தாள் பொருந்தா நிலையுடைப் புன்மையினோர்க்கென்றும் நன்மை செய்யப் பெருந்தேவர் - என்று மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாகிய பெரியபெருமானையும், "பரவும் பெரியோர்" - என்று நம்மாழ்வார் மற்றும் திருமங்கையாழ்வார் போன்றவர்களையும் கூறலாம். அல்லது "பெருந்தேவர்" என்பதை எம்பெருமானாருக்கு உரைத்து, "பரவும் பெரியோர்தம் கழல் பிடித்து" என்பதன் மூலம் அவருடைய கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டு நிற்கும்படி என்றும் கூறலாம். "புன்மையினோர்க்கென்றும் நன்மை செய்யா" என்று கொண்டால், அவர்களுக்கு எந்தக் காலத்திலும் நன்மை செய்யாத என்று பொருள். புன்மை என்றால் தீமை, பொல்லாங்கு. இவ்விதம் ஆன பின்னர். (இருந்தேன் இருவினைப் பாசம் கழற்றி) - புண்ணியம், பாபம் என்பதான இரண்டுவிதமாக உள்ள கர்மம்; அதாவது இலக்கை அடையத் தடையாக உள்ள பந்தங்களைக் கடந்திருந்தேன். பந்தங்களுக்குக் காரணமாக கர்மம் உள்ளதால், அது இலக்கை அடையத் தடையாக உள்ளது என்று கூறப்பட்டது. கீதை (18-66) - ஸர்வபாபேப்யோ மோசஷயிஷ்யாமி - அனைத்து பாபங்களிலிருந்தும் விடுவிக்கிறேன் - என்று அவன் உரைத்தது மட்டுமே நமக்கு இலக்காக உள்ள நிலை. (இன்று யான் இறையும் வருந்தேன் இனி) - இனி நான் ஒரு நொடிக்கூட ஸம்ஸார துக்கத்தால் துன்பம் அடையமாட்டேன். சரணாகதி கத்யம் - அத்ரவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ - அதுவரை திருவரங்கத்தில் சுகமாக வசித்தபடி -

என்பதற்கு ஏற்ப ஸம்ஸாரம் என்னும் உஷ்ணம் ஒரு நொடிக்கூட வருத்தாமல்,
எப்போதும் ஆனந்த ரஸத்துடன் இருக்கக்கடவேன் என்கிறார்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்